

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 70

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 31 ianuarie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR		
3.	— Decizie privind convocarea Camerei Deputaților în sesiune ordinară	1
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 544 din 26 septembrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal.....	2-4
	Decizia nr. 546 din 26 septembrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 253 ¹ alin. 1 din Codul penal din 1969 și ale art. 301 alin. (1) din Codul penal	5-7

ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR

DECIZIE

privind convocarea Camerei Deputaților în sesiune ordinară

În temeiul dispozițiilor art. 66 alin. (1) și (3) din Constituția României, republicată, și ale art. 34 lit. a) din Regulamentul Camerei Deputaților, republicat, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Camerei Deputaților d e c i d e:

Articol unic. — Camera Deputaților este convocată în prima sesiune ordinară a anului 2020 în ziua de luni, 3 februarie 2020, ora 16,00.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ION-MARCEL CIOLACU

București, 31 ianuarie 2020.
Nr. 3.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 544**

din 26 septembrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal, excepție ridicată de Gheorghe Brătilă în Dosarul nr. 3.140/114/2015 al Tribunalului Buzău — Secția penală, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.282 D/2017.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Se arată că, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că prevederile art. 39 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal respectă exigențele constituționale, opțiunea legiuitorului de a sancționa, în acest mod, concursul de infracțiuni încadrându-se în marja de apreciere prevăzută la art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală. Cu privire la critica formulată de autorul excepției, potrivit căreia nu ar exista o limită maximă a pedepsei rezultante obținute în urma aplicării textului criticat, se susține că aceasta este neîntemeiată, întrucât o astfel de pedeapsă rezultantă nu poate să depășească limita generală a pedepsei cu închisoarea, prevăzută la art. 60 din Codul penal, care este de 30 de ani. Cu privire la individualizarea pedepselor, se arată că există o individualizare legală, făcută de legiuitor, și o individualizare judiciară, care aparține judecătorului, iar prin maniera de reglementare a pedepșirii concursului de infracțiuni, la art. 39 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal, legiuitorul nu a încălcat atribuțiile judecătorului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 4 iulie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 3.140/114/2015, **Tribunalul Buzău — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 39 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal**, excepție ridicată de Gheorghe Brătilă într-o cauză având ca obiect judecarea unor cauze

penale conexe, în care autorul excepției de neconstituționalitate a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunilor de dare de mită în forma continuată, participație improprie la infracțiunea de dare de mită, instigare la dare de mită în forma continuată și trafic de influență.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată că textul criticat este neconstituțional întrucât determină aplicarea unor pedepse rezultante al căror quantum nu este reglementat cu claritate de legea penală și la a căror stabilire nu sunt avute în vedere criteriile obiective, cum ar fi maximul special al pedepselor, motiv pentru care acesta contravine prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție și dispozițiilor art. 8 alin. (4) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. Se susține, de asemenea, că prin aplicarea prevederilor art. 39 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal se poate ajunge la stabilirea unor pedepse exagerat de mari pentru infracțiuni al căror maxim special este mult inferior pedepsei rezultante și, totodată, la pedepse rezultante care nu sunt reglementate prin lege pentru infracțiunile pentru care se dispune condamnarea, motiv pentru care textul criticat contravine dispozițiilor art. 7 alin. (1) teza a doua din Convenție. Se mai susține că, astfel, aplicarea pedepsei rezultante, calculată potrivit art. 39 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal, reprezintă un tratament inuman sau degradant, conform prevederilor art. 3 din Convenție și ale art. 4 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene.

6. **Tribunalul Buzău — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale în materia analizată, de exemplu, Decizia nr. 711 din 27 octombrie 2015, Decizia nr. 782 din 17 noiembrie 2015, Decizia nr. 210 din 12 aprilie 2016 și Decizia nr. 775 din 15 decembrie 2016. Se susține că prin Codul penal în vigoare legiuitorul a dorit să ofere instrumente mult mai eficiente pentru individualizarea și sancționarea pluralității de infracțiuni, în condițiile în care, sub imperiul fostei reglementări, pluralitatea de infracțiuni, cu toate că era un indiciu important privind pericolozitatea sporită a infractorului, rămânea practic nesancționată, fiind ignorată de instanțe cu ocazia stabilirii pedepselor rezultante, întrucât sporul de pedeapsă avea un caracter facultativ. Se arată că normele criticate permit o individualizare judiciară a pedepsei rezultante, în cazul concursului de infracțiuni, în condițiile și în temeiul legii, potrivit art. 23 alin. (12) din Constituție, o garanție împotriva unei eventuale ingerințe arbitrare a judecătorului în libertatea individuală reprezentând-o limita generală maximă a pedepsei închisorii impusă prin lege. Se susține că o limită a quantumului pedepsei rezultante este cea reglementată la art. 60 din Codul penal, respectiv limita generală maximă a închisorii, care este de 30 de ani.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se face trimitere la considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 711 din 27 octombrie 2015, paragrafele 41 și 44. Se arată că, potrivit art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, reglementarea tratamentului sancționator al concursului de infracțiuni este de competența exclusivă a legiuitorului, așa încât nu se poate susține că aplicarea unui spor obligatoriu, egal cu o treime din totalul pedepselor stabilite pentru infracțiunile săvârșite în concurs, este neconstituțională.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 39 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal, care au următorul conținut: „(1) *În caz de concurs de infracțiuni, se stabilește pedeapsa pentru fiecare infracțiune în parte și se aplică pedeapsa, după cum urmează: [...] b) când s-au stabilit numai pedepse cu închisoare, se aplică pedeapsa cea mai grea, la care se adaugă un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite*”;

12. Se susține că textul criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 1 alin. (5) referitor la calitatea legii, ale art. 11 cu privire la dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului și ale art. 23 alin. (11) și (12) cu privire la libertatea individuală, precum și prevederilor art. 3 referitoare la interzicerea torturii și ale art. 7 referitoare la principiul legalității incriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor și a libertăților fundamentale și ale art. 4 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene referitoare la interzicerea torturii și a pedepselor sau tratamentelor inumane sau degradante.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 39 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal au mai făcut obiectul unor critici de neconstituționalitate similare, Curtea Constituțională pronunțând mai multe decizii, prin care a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate invocată, de exemplu, Decizia nr. 447 din 28 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 928 din 2 noiembrie 2018, Decizia nr. 859 din 18 decembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 94 din 6 februarie 2019, și Decizia nr. 113 din 28 februarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 415 din 27 mai 2019.

14. Prin Decizia nr. 447 din 28 iunie 2018, paragrafele 14—17, 19 și 20, Curtea a reținut că dispozițiile de lege criticate reglementează în materia sancționării concursului de infracțiuni săvârșite de persoana fizică, infractor major, pentru ipoteza în care s-au stabilit numai pedepse cu închisoarea, instituind tratamentul penal al concursului de infracțiuni prin aplicarea sistemului cumulului juridic cu spor obligatoriu și fix. Așadar, potrivit prevederilor precitate, dacă pentru infracțiunile concurente s-au stabilit numai pedepse cu închisoarea, se va aplica pedeapsa cea mai grea, la care se adaugă un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite. În acest context, Curtea a reținut că o limitare cu privire la cuantumul pedepsei rezultante ce urmează a fi executată se face prin dispozițiile art. 60 din Codul penal, aceasta neputând fi mai mare de 30 de ani de închisoare. S-a arătat, prin aceeași decizie, că în actualul Cod penal legiuitorul român are o orientare mai degrabă preventivă decât represivă, de vreme ce a optat pentru reducerea limitelor speciale de pedeapsă pentru mai multe infracțiuni, concomitent cu înăsprirea tratamentului penal al pluralității de infracțiuni, în contextul în care critica principală a tendințelor legislative anterioare de majorare a limitelor maxime de pedeapsă, ca principal instrument de combatere a unor infracțiuni, a fost aceea că sistemul sancționator al vechiului Cod penal nu mai reflecta în mod corect sistemul valorilor sociale pe care legea penală este chemată să le protejeze. Astfel, în expunerea de motive la proiectul Legii privind Codul penal se arată că „soluția de dorit nu este deci o majorare dusă la absurd a limitelor de pedeapsă, care nu face altceva decât să nesocotească ierarhia valorilor sociale într-o societate democratică”. Pe de altă parte, legiuitorul a urmărit ca noul Cod penal să ofere și instrumente mult mai eficiente pentru individualizarea și sancționarea pluralității de infracțiuni, în condițiile în care, sub imperiul fostei reglementări, pluralitatea de infracțiuni, deși un indiciu important privind pericolozitatea sporită a infractorului, rămânea practic nesancționată, cauza de agravare fiind în foarte multe situații ignorată de instanțe în stabilirea pedepsei rezultante, din cauza faptului că sporul de pedeapsă prevăzut de lege avea un caracter facultativ. Așa încât, noul Cod penal răspunde unei puternice exigențe sociale, aceea de a reglementa mai sever tratamentul sancționator al celui care repetă comportamentul infracțional. Potrivit expunerii de motive la proiectul Legii privind Codul penal, „într-un stat de drept, întinderea și intensitatea represiunii penale trebuie să rămână în limite determinate, în primul rând, prin raportare la importanța valorii sociale lezate pentru cei care înfrâng pentru prima oară legea penală, urmând să crească progresiv pentru cei care comit mai multe infracțiuni înainte de a fi definitiv condamnați și cu atât mai mult pentru cei aflați în stare de recidivă. De aceea, limitele de pedeapsă prevăzute în partea specială trebuie corelate cu dispozițiile părții generale, care vor permite o agravare proporțională a regimului sancționator prevăzut pentru pluralitatea de infracțiuni”. Așadar, în cazul concursului de infracțiuni, pe lângă pedeapsa cea mai grea cu închisoarea — singura sancțiune aplicată, în mod obișnuit, de către instanțe sub legea veche —, sub imperiul legii noi, este obligatorie aplicarea unui spor egal cu o treime din totalul celorlalte pedepse. Având în vedere toate cele arătate, Curtea a reținut că, întrucât săvârșirea mai multor infracțiuni de către aceeași persoană demonstrează o perseverență pe calea

infracțională a acesteia, sunt necesare sisteme de sancționare adecvate pentru asigurarea constrângerii și reeducării, iar reglementarea acestora nu trebuie să se facă decât cu respectarea Constituției și a supremației sale.

15. Prin aceeași decizie, Curtea a mai reținut că reglementarea tratamentului penal al concursului de infracțiuni intră în atribuțiile organului legiuitor, conform politicii penale a statului, potrivit rolului său constituțional de unică autoritate legiuitoare a țării, prevăzut la art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală, care, realizând o individualizare legală a sancțiunilor în materie, apreciază, în concret, în funcție de o serie de criterii, printre care și frecvența fenomenului infracțional. Așa fiind, Curtea a reținut că prin adoptarea noului regim juridic de sancționare a celor două forme de concurs de infracțiuni, real și formal — referitor la persoana fizică, infractor major —, reglementând mai sever tratamentul sancționator al celui care repetă comportamentul infracțional, Parlamentul s-a plasat în interiorul marjei sale de apreciere.

16. De asemenea, Curtea nu a reținut nici susținerile autorului excepției potrivit cărora prevederile constituționale ale art. 23 referitor la libertatea individuală ar fi încălcate de dispozițiile de lege criticate. În această privință s-a reținut că libertatea individuală nu are caracter absolut, fiind necesar a se exercita între coordonatele stabilite de ordinea de drept, așa încât încălcarea regulilor care compun ordinea de drept autorizează legiuitorul să reglementeze, în funcție de gravitatea comportamentului infracțional, norme penale care vizează direct libertatea persoanei. Aceste dispoziții penale însă trebuie să fie strict delimitate și condiționate, astfel încât libertatea individuală să fie respectată. Or, Curtea a constatat că normele criticate permit o individualizare judiciară a pedepsei principale (rezultante) în caz de concurs de infracțiuni „în condițiile și în temeiul legii”, potrivit art. 23 alin. (12) din Legea fundamentală, o garanție împotriva unei eventuale ingerințe arbitrare a judecătorului în libertatea individuală reprezentând-o limita generală a pedepsei închisorii impusă de lege. Așadar, o limitare cu privire la cuantumul pedepsei rezultante ce urmează a fi executată se face prin dispozițiile art. 60 din Codul penal,

aceasta neputând fi mai mare de 30 de ani de închisoare. Cu alte cuvinte, dacă sporul obligatoriu ar depăși limita generală a pedepsei închisorii impusă de lege, pedeapsa se reduce corespunzător.

17. De asemenea, Curtea a constatat că dispozițiile legale criticate prevăd reguli clare, precise și previzibile de stabilire a pedepsei în cazul concursului de infracțiuni, atunci când pentru faptele săvârșite s-au stabilit numai pedepse cu închisoarea, reguli a căror aplicare duce la stabilirea unei pedepse rezultante care nu poate depăși maximumul general al pedepselor penale cu închisoarea, motiv pentru care nu poate fi reținută încălcarea prin textul criticat a dispozițiilor art. 7 paragraful 1 teza a II-a din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la legalitatea incriminării și a pedepsei, astfel cum acestea au fost preluate la art. 23 alin. (12) din Legea fundamentală.

18. Pentru aceleași motive, Curtea a reținut că nu poate fi constatată nici încălcarea, prin prevederile art. 39 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal, a dispozițiilor convenționale și a celor de drept european referitoare la interzicerea torturii și a pedepselor sau tratamentelor inumane sau degradante, astfel cum acestea se regăsesc la art. 22 alin. (2) din Constituție, aplicarea textului criticat neputând afecta integritatea fizică sau psihică ori demnitatea persoanei condamnate câtă vreme pedeapsa rezultantă nu depășește maximumul general al pedepsei prevăzut la art. 60 din Codul penal.

19. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina modificarea jurisprudenței anterior invocate, atât soluția, cât și considerentele reținute în decizia mai sus analizată sunt aplicabile și în prezenta cauză.

20. Distinct de jurisprudența mai sus enunțată, pentru aceleași considerente, Curtea reține că prevederile art. 39 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal nu încalcă dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție referitoare la standardele de calitate a legii și nici pe cele ale art. 4 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene referitoare la interzicerea torturii și a pedepselor sau tratamentelor inumane sau degradante.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gheorghe Brătilă în Dosarul nr. 3.140/114/2015 al Tribunalului Buzău — Secția penală și constată că prevederile art. 39 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Buzău — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 26 septembrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 546

din 26 septembrie 2019

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 253¹ alin. 1
din Codul penal din 1969 și ale art. 301 alin. (1) din Codul penal**

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 253¹ alin. 1 din Codul penal din 1969 și ale art. 301 alin. (1) din Codul penal, excepție ridicată de Eugen Eduard David în Dosarul nr. 1.068/204/2016 al Judecătoriei Câmpina, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.542D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 2.924D/2017, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 301 alin. (2) din Codul penal, excepție ridicată de Alexandru Chirea în Dosarul nr. 523/213/2016 al Judecătoriei Corabia.

4. La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției. Procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra faptului că autorul excepției a depus la dosarul cauzei note scrise, prin care solicită admiterea excepției.

5. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 2.924D/2017 la Dosarul nr. 2.542D/2017. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării dosarelor. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 2.924D/2017 la Dosarul nr. 2.542D/2017, care este primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată. Se susține că sintagma „*îndeplinește un act*”, din cuprinsul textelor criticate, are în vedere o modalitate concretă de îndeplinire a atribuțiilor funcționarului public, fiind necesar ca acesta să aibă capacitatea funcțională și materială de a îndeplini un asemenea act. În ceea ce privește condiția impusă de elementul material al acestei infracțiuni, se arată că este vorba despre o îndeplinire legală a atribuțiilor de serviciu ale funcționarului public, urmând a fi îndeplinite și celelalte condiții ale normei de incriminare analizate, pentru ca aceasta să atragă răspunderea penală. Se susține că textul criticat îndeplinește cerința previzibilității. Referitor la critica potrivit căreia nu sunt exceptate, în mod expres, de la incidența dispozițiilor criticate actele administrative normative, se susține că aceasta nu poate fi reținută și că o astfel de critică a mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, Curtea Constituțională pronunțând Decizia nr. 2 din 15 ianuarie 2014, prin care s-a statuat că actele

administrative cu caracter normativ nu pot fi exceptate de la aplicarea textului criticat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin încheierile din 20 septembrie 2017 și din 16 noiembrie 2017, pronunțate în dosarele nr. 1.068/204/2016 și nr. 523/213/2016, **Judecătoria Câmpina și Judecătoria Corabia au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 253¹ alin. 1 din Codul penal din 1969 și ale art. 301 alin. (1) din Codul penal**, excepție ridicată de Eugen Eduard David și de Alexandru Chirea în cauze având ca obiect stabilirea vinovăției autorilor excepției de neconstituționalitate sub aspectul săvârșirii infracțiunii de conflict de interese.

8. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată că prevederile art. 253¹ alin. 1 din Codul penal din 1969 și ale art. 301 alin. (1) din Codul penal, care fac referire la îndeplinirea unui act administrativ, raportate la actele prin care sunt acordate ajutoarele de urgență, sunt lipsite de claritate, precizie și previzibilitate, motiv pentru care funcționarul public se situează în sfera ilicitului penal de fiecare dată când participă la luarea unei decizii prin care acordă un ajutor de urgență. Totodată, se susține că textele criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16, întrucât discriminează funcționarii publici care au rude și afini în unitatea administrativ-teritorială în care au fost aleși. Se arată că, potrivit textelor criticate, primarul are dreptul să acorde ajutoare de urgență rudelor și afinilor peste gradul al doilea, dar nu și părinților sau socrilor aflați în stare de necesitate. Se susține că dispozițiile art. 253¹ alin. 1 din Codul penal din 1969 și ale art. 301 alin. (1) din Codul penal sunt defectuos redactate, sintagmele „*îndeplinește un act*” și, respectiv, „*a îndeplinit un act*”, din cuprinsul acestora, fiind lipsite de claritate, precizie și previzibilitate. Pentru acest motiv, se susține că textele criticate contravin standardelor de calitate a legii, ce rezultă din prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5), dar și principiului legalității incriminării, reglementat la art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Este invocată Decizia Curții Constituționale nr. 363 din 7 mai 2015.

9. Se susține, de asemenea, că prevederile art. 301 alin. (2) din Codul penal nu fac distincție clară între actele administrative ce nu au caracterul unui act normativ și actele administrative normative, care pot fi legi, ordonanțe ale Guvernului, hotărâri ale Guvernului, hotărâri ale consiliului județean și hotărâri ale consiliului local sau alte forme de acte normative consacrate de legislația în vigoare. Pentru acest motiv, se arată că prevederile legale criticate au un caracter ambiguu, ce determină aplicarea pedepsei penale prevăzute la art. 301 alin. (1) din Codul penal în cauze ce intră sub incidența prevederilor alin. (2) al aceluiași articol. În acest sens se susține că hotărârile consiliului local sunt acte administrative cu caracter normativ, întrucât conțin reguli generale, de aplicabilitate repetată, obligatorii și executorii, ale căror destinatari sunt un număr nedeterminat de persoane, în cauza în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate fiind vorba de emiterea unei hotărâri a

consiliului local în vederea aplicării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2013 privind organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permanente și pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991. Se arată că, potrivit art. 115 alin. (7) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, hotărârile primarului, hotărârile consiliului județean și cele ale consiliului local sunt acte normative cu caracter administrativ supuse controlului de legalitate al instanțelor de contencios administrativ, motiv pentru care se încadrează în excepția reglementată la art. 301 alin. (2) din Codul penal. Se susține că acest caracter echivoc al textului criticat duce la tragerea la răspundere penală, în mod discreționar, a unor persoane care au săvârșit faptele prevăzute la art. 301 alin. (1) din Codul penal cu prilejul emiterii, aprobării sau adoptării unor acte normative. Se arată că, așa fiind, textul criticat încalcă dispozițiile constituționale și convenționale invocate referitoare la calitatea legii și la dreptul la un proces echitabil. Se susține, de asemenea, că textul criticat contravine prevederilor art. 36 alin. (1) și ale art. 37 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative.

10. Se face trimitere la situația de fapt și se arată că în una dintre cauzele în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate autorul acesteia este judecat pentru săvârșirea a șapte infracțiuni de conflict de interese, prin acordarea de ajutoare de urgență mamei, soacrei și cumnatei sale. Se face referire la definiția actului administrativ și la cea a actului normativ, astfel cum acesta din urmă este reglementat la art. 80 din Legea nr. 24/2000 și se susține că hotărârea consiliului local este un act normativ, iar dispozițiile emise în aplicarea acesteia, cum sunt și cele date în vederea acordării ajutoarelor de urgență, au același caracter, de act normativ. Or, în aceste condiții, se susține că textele criticate nu îi sunt aplicabile autorului excepției de neconstituționalitate.

11. **Judecătoria Câmpina** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se susține că prevederile legale criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției. Se arată că, de altfel, argumentele aduse în motivarea acesteia vizează, în mod special, fondul cauzei, și doar în subsidiar constituționalitatea textelor criticate.

12. **Judecătoria Corabia**, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu și-a exprimat opinia cu privire la temeinicia acesteia.

13. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare a fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

14. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se face trimitere la considerentele deciziilor Curții Constituționale nr. 363 din 7 mai 2015, nr. 603 din 6 octombrie 2015 și nr. 88 din 23 februarie 2016.

15. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

16. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

17. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, conform încheierilor de sesizare, dispozițiile art. 253¹

din Codul penal din 1969 și ale art. 301 din Codul penal. Din analiza excepției de neconstituționalitate, Curtea reține însă că autorii critică, în realitate, prevederile art. 253¹ alin. 1 din Codul penal din 1969 și ale art. 301 alin. (1) din Codul penal, care au următorul cuprins:

— Art. 253¹ alin. 1 din Codul penal din 1969: *„Fapta funcționarului public care, în exercițiul atribuțiilor de serviciu, îndeplinește un act ori participă la luarea unei decizii prin care s-a realizat, direct sau indirect, un folos material pentru sine, soțul său, o rudă ori un afin până la gradul II inclusiv, sau pentru o altă persoană cu care s-a aflat în raporturi comerciale ori de muncă în ultimii 5 ani sau din partea căreia a beneficiat ori beneficiază de servicii sau foloase de orice natură, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani și interzicerea dreptului de a ocupa o funcție publică pe durata maximă.”*

— Art. 301 alin. (1) din Codul penal: *„Fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, a îndeplinit un act ori a participat la luarea unei decizii prin care s-a obținut, direct sau indirect, un folos patrimonial, pentru sine, pentru soțul său, pentru o rudă ori pentru un afin până la gradul II inclusiv sau pentru o altă persoană cu care s-a aflat în raporturi comerciale ori de muncă în ultimii 5 ani sau din partea căreia a beneficiat ori beneficiază de foloase de orice natură, se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică.”*

18. Prin Decizia nr. 603 din 6 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 13 noiembrie 2015, Curtea Constituțională a constatat că sintagma *„raporturi comerciale”* din cuprinsul dispozițiilor art. 301 alin. (1) din Codul penal este neconstituțională.

19. Anterior sesizării Curții Constituționale cu prezenta excepție de neconstituționalitate, infracțiunea reglementată la art. 301 din Codul penal a fost modificată prin articolul unic pct. 1 din Legea nr. 193/2017 pentru modificarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 598 din 25 iulie 2017. Însă, având în vedere că faptele de conflict de interese ce fac obiectul cauzelor penale în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate au fost săvârșite anterior intrării în vigoare a Legii nr. 193/2017, Curtea reține ca obiect al prezentei excepții de neconstituționalitate dispozițiile art. 301 alin. (1) din Codul penal în forma lor anterioară modificării mai sus menționate.

20. Se susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 cu privire la statul român, ale art. 11 alin. (1) și (2) cu privire la dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (3) cu privire la dreptul la un proces echitabil și ale art. 24 referitor la dreptul la apărare, ale art. 34 cu privire la dreptul la ocrotirea sănătății, ale art. 47 referitor la nivelul de trai, ale art. 52 cu privire la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 120 referitor la principiul de bază și ale art. 121 cu privire la autoritățile comunale și orașenești, precum și prevederilor art. 6 și 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul al un proces echitabil și la principiul legalității incriminării.

21. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 68 din 27 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 181 din 14 martie 2017, paragraful 113, s-a reținut că dispozițiile alin. (2) al art. 301 din Codul penal stabilesc o condiție negativă, și anume că dispozițiile incriminatoare de la alin. (1) al aceluiași articol nu se aplică în cazul emiterii, aprobării sau adoptării actelor normative. S-a constatat, totodată, că, în justificarea acestei condiții negative, în doctrină se arată că rațiunea acestei formulări a fost aceea de a evita riscul pentru legiuitor să fie acuzat de conflict de interese, în condițiile în care actele normative emise, aprobate sau adoptate produc, de regulă, efecte asupra tuturor

persoanelor, fiind astfel posibil ca și persoane apropiate emitenților actului normativ să beneficieze de acele acte.

22. Curtea constată, totodată, că, potrivit dispozițiilor art. 3 lit. a) din Legea nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 749 din 3 decembrie 2013, prin „*act normativ*” se înțelege actul emis sau adoptat de o autoritate publică, având aplicabilitate generală. De asemenea, cap. IX din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, reglementează norme cu privire la *actele normative adoptate de autoritățile administrației publice locale*, arătând, la art. 80 al aceleiași legi, că actele normative ale autorităților administrației publice locale se adoptă ori se emit pentru reglementarea unor activități de interes local, în limitele stabilite prin Constituție și prin lege și numai în domeniile în care acestea au atribuții legale.

23. Având în vedere prevederile legale anterior invocate, jurisprudența Curții Constituționale oferă criterii pentru a distinge între actele administrative cu caracter normativ și cele cu caracter individual.

24. Astfel, prin Decizia nr. 650 din 25 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 97 din 7 februarie 2019, paragraful 633, și Decizia nr. 68 din 27 februarie 2017, precitată, paragraful 111, Curtea a reținut că tocmai caracterul de generalitate al actului normativ, aplicabilitatea sa asupra unui număr nedefinit de persoane, distinge actul normativ de actul individual, singurul care poate fi susceptibil de a produce faloase, avantaje, ajutor, în sensul prevăzut de legea penală. De asemenea, prin Decizia nr. 757 din 23 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 33 din 15 ianuarie 2018, paragraful 68, Curtea Constituțională a statuat că numai adoptarea actelor cu caracter individual este vizată de legea penală, în sensul că numai acestea pot realiza elementul material al unei infracțiuni date. Totodată, prin Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 8 iulie 2016, paragraful 62, instanța de contencios constituțional a reținut că, întrucât un act juridic normativ, în general, se definește atât prin formă, cât și prin conținut, legea în sens larg, deci cuprinzând și actele asimilate, este rezultatul combinării criteriului formal cu cel material.

25. Având în vedere dispozițiile legale și jurisprudența mai sus invocate, Curtea reține că există criterii bine determinate pentru a deosebi actele normative de cele administrative,

29. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

precum și pentru a distinge între actele administrative cu caracter normativ și actele administrative cu caracter individual. Încadrarea în categoriile anterior menționate a unor acte administrative emise de autorități administrative, în cazuri concrete, constituie însă o problemă de interpretare și aplicare a legii, domeniu ce aparține sferei competenței instanțelor judecătorești.

26. Analizând prezenta excepție de neconstituționalitate, Curtea constată că autorii acesteia, trimiși în judecată pentru săvârșirea unor infracțiuni de conflict de interese, sunt, în realitate, nemulțumiți de încadrarea dată de organele judiciare unor dispoziții emise în calitate de primar, referitoare la acordarea unor ajutoare de urgență unor rude și afini de gradul întâi și de gradul doi, în condițiile în care dispozițiile anterior menționate au ca temei prevederile art. 28 din Normele metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 416/2001 privind venitul minim garantat, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 50/2011, respectiv de încadrarea dată de organele judiciare, prin rechizitoriu, unei hotărâri a consiliului local, elaborată în aplicarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2013 privind organizarea, administrarea și exploatarea pașilor permanenți și pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991.

27. În aceste condiții, autorii susțin că textele criticate sunt neconstituționale, în măsura în care actele pe care le-au emis nu sunt exceptate de la aplicarea celor două norme de incriminare a conflictului de interese criticate în prezenta cauză.

28. Aceasta nu este însă o veritabilă critică de neconstituționalitate, argumentele formulate în susținerea excepției vizând, mai degrabă, interpretarea textului criticat de către organele judiciare, în scopul încadrării faptelor reținute în sarcina sa, conform prevederilor art. 301 alin. (1) din Codul penal sau potrivit dispozițiilor alin. (2) al aceluiași articol și, respectiv, conform art. 253¹ alin. 1 din Codul penal din 1969 sau potrivit alin. 2 al art. 253¹ anterior referit. Or, activitatea de interpretare și aplicare a legii, în fiecare caz în parte, reprezintă atribuția organelor judiciare, excedând competenței instanței de contencios constituțional care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „*se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]*”. Pentru aceste considerente, Curtea reține că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 253¹ alin. 1 din Codul penal din 1969 și ale art. 301 alin. (1) din Codul penal este inadmisibilă.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 253¹ alin. 1 din Codul penal din 1969 și ale art. 301 alin. (1) din Codul penal, excepție ridicată de Eugen Eduard David în Dosarul nr. 1.068/204/2016 al Judecătorei Cămpina și Alexandru Chirea în Dosarul nr. 523/213/2016 al Judecătorei Corabia.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Cămpina și Judecătorei Corabia și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 26 septembrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2020 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2020 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

